

KHI TÔI VỀ

Tôi sẽ về như cánh vạc đêm
Nương theo đốm sáng những đường tim
Ghé qua con phố còn thiu ngủ
Đậu nhẹ lên hàng cây lá im

Tôi sẽ chờ trăng non bỏ đi
Căn nhà ngói đỏ bỗng thâm thì
Ba ngời tụng sớm hồi kinh khổ
Gởi bốn phương trời, hướng biệt ly

Tôi sẽ nhìn qua đám lá nghiêng
Má tôi gom lá rụng đầu hiên
Tóc già run rẩy niềm trần trở
Cặp mắt buồn sâu như mới nguyên

Tôi sẽ chờ tia sáng ban mai
Len qua kẽ vách giọt nắng dài
Tôi nhìn thấy lại căn phòng cũ
Một góc đời riêng vẫn ngủ say

Tôi sẽ chờ em vụt thoáng qua
Mong manh như phiếm mỏng tỳ bà
Em gầy như một niềm tuyệt vọng
Bỏ lớp trường xưa, gánh chợ xa

Tôi sẽ chờ con nắng trở chiều
Nhuộm vàng khóm trúc ngã xiêu xiêu
Cho tôi thấy lại màu sương khói
Băng lãng khi trời đỏ quạnh hiu

Tôi sẽ nhìn thôi rồi bỏ đi
Cánh tôi chắc sẽ nặng như trĩ
Tim tôi vỡ vụn thành trăm lệ
Hóa đá từ khi chực ướt mi

Thôi nói gì thêm cũng ngại ngừng
Quê nghèo có nhỏ lệ bao dung
Buổi đi ai nói lời sông núi
Mà chỉ còn đây những viễn vông

Tôi sẽ về như cánh dơi mù
Nghe hồn ốc mượn mỗi mồn ru
Tôi về như một người khuất mặt
Chết giữa đêm xuân nặng oán cừ

Sao không về như cánh dơi mù !